

PÁLFFY TAMÁS SZABOLCS

AZ EGYETÉRTÉS PÜNKÖSDI NYELVISKOLÁJA

„Amikor pedig eljött a pünkösdi napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétoszlottak, és leszálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak.”
(ApCsel 2,1–4)

Ünneplő keresztény Testvéreim!

Pünkösdi van: a lélek diadalának és a keresztény egyház megalakulásának emléknapja. Eljöttünk ide, ebbe az áldott hajlékba, hogy ünnepet üljünk. Az ünnepszentelés nem csupán abból áll, hogy tiszta ruhát öltünk, nem is abból, hogy dúsan terített asztal mellé ülünk, vagy szórakozóhelyekre megyünk el. Nem, az igazi ünnep az, amikor a külső világ zajától elhúzódva csendben, a lélek, a szív tiszta érzései szerint szenteljük meg az ünnepnapot. Ezt teszitek ti is, keresztény Testvéreim: eljöttetek ezen a napon ide, hogy felelevenítsük azokat az eseményeket, amelyek annyi idő – két évezred – távlatából is megragadják lelkünket, örömmel töltik el szívünket és gondolkozásra készítetnek ma is.

Az első pünkösdi történetét még a vallásórák idejéből többé-kevésbé mindnyájan ismerjük. Lényege az, hogy Jézus tanítványai, akik úgy érezték, hogy mindenki elhagyta őket, csak az Isten nem, ezek a tanítványok az első pünkösdi alkalmával a Jézus által megígért Szentlélektől áthatva, Istennek erejét és a jóra való segítségét megérezve nagy lelkesedéssel és csodálatos bátorsággal kiléptek a félelem homályából Jeruzsálem piacára, és ott a nagy tömeg előtt olyan nyelveken kezdtek beszélni, amelyet minden jelenlevő ember megértett.

Péter apostol lelkesítő beszédére mintegy háromezren lettek Jézus-követők, megkeresztelkedtek, s ezáltal megalapították a keresztény anyaszentegyházat.

Az Apostolok Cselekedeteiről szóló könyv az egész történetet oly szépen, megkapóan írja le, hogy abból a dolgok csodálatos volta még jobban kitűnik. Ha az akkori történéseket külön megvizsgáljuk, valóban azt mondhatjuk: az első pünkösdkor csoda történt. Csodálatos volt az, ahogyan a Lélek diadalmaskodott akkor. Csoda volt az, amit a Lélek művelt a tanítványokkal, ahogyan a megfélemlített tanítványok egyik percről a másikká bátor, tette kész hőökké váltak: ahogy beszéltek, ahogy akkor egyszerre háromezren megkeresztelkedtek. Ám a

sok csoda közül mégis a legnagyobb az volt (legalábbis számunkra, akik nap mint nap keserűen érzékeljük, hogy kettős kisebbségi létünk szétforgácsolódik darabokra e szemfényvesztő, hangoskodó s gögös farizeizmusával leszámolni képtelen, zűrzavaros földi világban, ahol a magukat kereszténynek vallók is olyan nehezen tudják megérteni, elfogadni egymást, még az egy nyelvet beszélők is!), hogy az első pünkösdkor úgy tudtak a tanítványok beszélni, hogy mindenki megértette őket! Ez pedig – bárki bárhogyan magyarázza is a pünkösdi történetet – valószínűleg csoda volt.

Jöjjetek, kedves Testvéreim, vizsgáljuk élő hittel és fűrésző értelemmel a pünkösdi csodát!

A gondviselő Isten az embert sok mindennel megáldotta a teremtéskor, ezáltal kiemelte a többi teremtmény közül, és a teremtés koronájává tette. Ezek közül talán a legnagyobb adománya a *nyelv*, a beszélő, kifejező képessége. Ha elgondolkozunk azon, mi mindenre használhatjuk a nyelvet, azt mondhatjuk: Isten legértékesebb adományai közé tartozik. Hiszen ezzel fejezzük ki örömünket, bánatunkat, ragaszkodásunkat szüleink, testvéreink, barátaink iránt. A nyelv segítségével értekezünk másokkal, közöljük gondolatainkat, valljuk meg barátságunkat, együttérzésünket, szeretetünket. Ezzel ígérünk, fogadkozunk, imádkozunk, énekelünk. Csak akkor tudjuk igazán értékelni, amikor látunk olyanokat, akik nem tudják használni a nyelvet, nem tudnak beszélni.

De milyen nagy áldás a nyelv, ha azt az ember helyesen, isteni adományként használja, éppen olyan átok is lehet, ha azt az ember nem a jóra, hanem a rosszra fordítja. És hányan teszik ezt! Mert az ember a nyelvvel bántja szeretteit, élete társát, gyermekét, szüleit, testvéreit, barátait, s bizony nem egyszer azt is, akitől a nyelvet kapta: Istent! Az ember ezzel a nyelvvel ejt sokszor életre szóló sebet mások lelkén. Ezzel a nyelvvel szítják az ellentéteket nép és nép között, és készítik elő a háborúkat. Ki nem lehet beszélni, milyen átok is tud lenni az emberi nyelv!

Mennyire találó ma is annak az ókori bölcsnek, Hillél rabbinak a döntése, aki, midőn a király egy állatot küldött hozzá azzal a paranccsal, hogy vágja ki és küldje vissza neki az állat legértékesebb és legértéktelenebb részét, ő a nyelvet vágta ki és küldte vissza, s az emberre vonatkoztatva ezt üzenté: „ez a legértékesebb és legértéktelenebb része!”

Mindezt azért mondom, hogy érzékeltessem: milyen nagy érték, csodákat létrehozó áldás lehet a nyelv, ha azt jól használjuk, és milyen nagy átok és nyomorúságot okozó tud lenni, ha azt gonoszul használja az ember!

Azt mondhatjuk: egyéni és közösségi életünk, sőt az egész emberiség élete, boldogsága vagy boldogtalansága a nyelvtől, annak használatától is függ!

Napjainkban a közvélemény-formáló, széles körben ismert személyek, az emberiség nagyjai, népek, nemzetek, vallási felekezetek, különböző szervezetek s más közösségek vezetői azon töprengnek, hogyan lehetne ezt a földi világot él-

hetőbbé tenni, s benne az emberiséget hogyan lehetne megváltani/megváltoztatni, boldogítani. Ennek érdekében utaznak olykor több ezer kilométert, teremtik a kapcsolatokat, tárgyalnak, konferenciáznak. Az eredmény sajnos legtöbbször nem a várt, nem az óhajtott. Hiszen ma itt, holnap ott robban egy halált hozó pokolgép, embereket rabolnak ki és ölnek meg, háborúk szaggatják szét a Földet. Miért? Mert Isten gyermekei, akik az Egy, Örökkévaló és Mindenható Lelke által kapott ajándékok sokfélesége, változatossága ismeretében egyik kellene, hogy legyenek, nem tudják, vagy nem akarják megérteni egymást! Nem, mert mindenki a maga érdekei „nyelvén” beszél, és a másik érdekeit figyelmen kívül hagyja. Azért, mert a legtöbb ember a nyelv tudásában csak az „Én” személyes névmásig, az egyes szám első személyig jut el, de azt, hogy „Te”, „Ő” vagy „Ők”, nem ismeri. Azért, mert mi, mai emberek, bár sokszor annyi nyelvet beszélünk, épp a legfontosabbat, a szeretet, az egymásra vigyázás, az egymás megértésének és megbecsülésének nyelvét nem tudtuk mindeddig megtanulni, és e tudást közkinccsé tenni.

A názáreti Jézussal kortárs római politikus és történétíró, Caius Sallustius Crispus a politikai küzdelmeket és hadjáratokat megelégedve visszavonult, hogy a történetírásnak szentelje idejét. A *Historia* című munkájában (amelyben a maga korát mutatja be) mintegy végső következtetésként a következőket írja: „Egymás nyelvének megértése, az egyetértés által a kis dolgok gyarapodnak, széthúzásban a legnagyobbak is szétválnak.” Amennyiben az ókori történétíró tudott a jeruzsálemi pünkösdi eseményekről (ez nem bizonyított), helyénvaló megállapításában a pünkösdi egyetértés, az egy akarat csodájára is utalhatott.

A magunk mögött hagyott lélekgyilkoló, egyházellenes időszakban sok ártatlan keresztény ember börtönbe került, köztük jelentős számban lelkipásztorok is. A fogság szenvedésein átesett, a börtönrácsokon keresztül is a Fényt kereső lelkészek egyike az utána jövő nemzedéknek mondta el a következő, megtörtént esetet: „Egy hatalmas cellában voltunk sokféle nemzetiségű, felekezetű és világnézetű emberek, rabok. Egy külföldről jött misszió tagjai látogattak meg. Volt közöttük egy sok nyelvet, vagy 15-öt beszélő, aki, mivel sok nyelvet beszélt, hol az egyik, hol a másik csoporttal állott szóba, de bármelyik fajtához, felekezeti csoporthoz ment, úgy beszélt, hogy felkavarja azokat, mindig a másikra árulkodott, és szított a másik ellen. A végén felismertük szándékát, és senki sem állt szóba vele. Egyikünk meg is jegyezte: »maga sok nyelven beszél, de a sok nyelv helyett jobb lett volna, ha csak egyet, a szeretet nyelvét tanulta volna meg, akkor helye volna közöttünk.« Így, bár sok nyelvet tud, de lélek és szív nélkül olyan, mint egy számítógép, nincs szíve, lelke!”¹

1 . A bebörtönzött lelkészekkel kapcsolatos történetet Benczédi Ferenc nyugdíjas lelkésztől kölcsönöztem.

Keresztény Testvéreim! Sokatok előtt ismeretes a technikának az a vívmánya (a „fordítógépes” szinkrontolmácsolás), amellyel többnyelvű, nagy gyűléseken mindenki a saját nyelvén hallgathatja a beszédet, hozzászólást. A modern technika csodás vívmányait kidolgozók talán az első püünkösi tanítványoktól vették a példát, az ötletet, amelyet a Biblia így örökít meg: „és szóltak más nyelveken...” Mert a tanítványok úgy szóltak, olyan nyelven, hogy mindenki megértette. Ez volt a püünkösd legnagyobb csodája! Igen, mert amíg az emberek ezt a más nyelvet, a szeretet nyelvét nem beszélték, addig az volt a nyelvük, hogy: gyűlöld azt, aki nem tartozik a te fajtádhoz, aki más gondolkozású, aki többlettel bír anyagi vagy szellemi tekintetben. Addig egymástól elválasztó, elkülönülő, csak önmaga felé forduló volt az ember. De a tanítványok nyelve a Jézustól tanult nyelv volt. Tőle tanulták meg a szeretet nyelvét. Azt, hogy „szeressétek még ellenségeiteket is”, „áldjátok azokat, akik titeket átkoznak”, „bocsássatok meg az ellenetek vétkezőknek”. „Nemcsak hétszer – mondta Jézus –, de még hetvenhét-szer is”, „ha valaki kövel dob, dobd vissza kenyérrel”, „ha valaki egy fél mérföldre kényszerít, kísérd el őt kettőre.”

Ezt a nyelvet beszélték ott, Jeruzsálem piacán a sokaság előtt, és természetes, hogy ezt a nyelvet megértette mindenki, és nemcsak megértették, de mintegy háromezren megtértek, szívükbe zárták, s mint kis kovászt magukkal vitték szívükben, gondolataikban a családba, az emberi közösségbe. Ez volt az elindítója a jézusi eszmének és gondolatnak. Ez teremtett egyházat, amelynek nyelve a szeretet lett.

Ma sem kellene egyéb, mint az, hogy akik beszélnek – családban, gyülekezetben, egyházakban, országokban, a nagyvilágban, különböző konferenciákon, csúcstalálkozókon –, ezen a nyelven beszéljenek, és akkor megtörténne a csoda: a Nagy Püünkösd, amikor az emberek megértik egymást és a Földön megvalósul Jézus és minden jóakarató ember vágya: Isten országa!

Abban reménykedünk, hogy Isten az Ő szent lelkét kitölti minden gyermekére, jutalmazza a keresztény szeretet nyelvét tanulni, tanítani és beszélni akaró Jézus-tanítványokat.

Hogy ez valósággá váljék, imádkozzunk Istenhez, hogy szent lelkével segítsen minket, mi pedig az Ő segítségét megérezve, szeretettel felénk nyújtott atyai kezét megfogva, hitben növekedve törekedjünk püünkösi lelkületű tanítványokká válni, egymás megértésének nyelvét beszélni, s nemes törekvésünkre kérjük az Ő áldását! Ámen.

Egyházi élet – Hírek

Az Egyházi Főhatóság tevékenysége

■ Egyházunk legfőbb végrehajtó testülete, az Egyházi Képviselő Tanács július 18-án tartotta II. évnegyedi rendes ülését Kolozsváron. Napirenden szerepelt többek közt a júniusban és júliusban lezajlott egyházköri közgyűlések és választások eredménye, a közvetlen befejezés előtt álló kolozsvári diákétkezde működtetésének kérdése, valamint a SORA épület bérbeadásának újabb fejleményei.

■ Szeptember 26-án volt az Egyházi Képviselő Tanács III. negyedévi rendes ülése Kolozsváron. A testület többek között jelentést hallgatott meg az unitárius középiskolák 2007–2008-as tanévéről, jelölteket állított az Unitárius Világszövetség (ICUU) vezető tanácsába, és döntött a Zsinat és a Főtanács időpontjának elhalasztásáról 2008. december 4–6-ra.

Lelkészképzés

■ Július 1-jén volt a 2008. évi lelkészképesítő vizsga, amelyen csak egyetlen jelölt jelent meg, Rác Norbert Zsolt fűsági lelkész. Újvárosi Katalin gyakorló segédlelkész betegség miatt, Kiss János Csaba pedig személyes okokból kérte a vizsga későbbre halasztását.

■ A Protestáns Teológiai Intézet Unitárius Karán július 17–18-án volt az I. évfolyamra kiírt felvételi vizsga. A bejutott hallgatók: Szász Tünde (Firtosmartonos), Bencze Zsuzsanna (Székelyudvarhely), Bartha Alpár (Fiatfalva), Timár Zsolt (Árkos) és Gyerő Attila (Brassó).

■ A Protestáns Teológiai Intézet Unitárius Kara szeptember 29-én nyitotta meg kapuit az új tanévre érkezők előtt.

Rendezvények, egyházképviselet

■ A Protestáns Teológiai Intézet Unitárius Karán június 29-én tartották az évzáró ünnepélyt. A kolozsvári belvárosi unitárius templomban tartott istentiszteleten dr. Szabó Árpád püspök végezte a szószéki szolgálatot. Az évzáró keretében történt a négy végzős hallgató átadása és egyházi szolgálatra való átvétele is. Andorkó Attila, Lőrinczi Botond, Mikó Ferenc és Tóth Zsuzsanna gyakorló segédlelkészi kinevezését a Püspöki Hivatal szeptember 1-jétől állítja ki.

■ A Jobbágyfalvi Egyházközség július 6-án nagyszabású rendezvény keretében ünnepelte a templom építésének 70. évfordulóját. A szószéki szolgálatot dr. Szabó Árpád püspök végezte.